mina wõtsin omad ära, aga meite wõti ei keeranud seda teist lukku mitte lahti. Oma ei tahtnud ma ka mitte sinna jätta. Tule sina ka ligi ja tee neid teised lahti, meil on ju wõtmid kodus küllalt!"

„Toho, imelik asi," mõtles Toomas, — „mõni muu enda sõbradest teeb ehk naija, wõi on temal kadedus ja ostis endale ka niisuguse kammitsa ja tahab mind wist pilgata, et minu hobusele jalga pani." Ta läks ka sedamaid pojaga kopli, mis arwata pool wersta sepikoja taga oli. Aga mis nägiwad isa ja poja silmad?

Üks wana igawene „Setu-welle" hobune oli nende ees, istus just nagu wana karu tagumise otsa peal, küljed oliwad rihmadest kui üles küntud. Saba asemel ripnes seljaroo ots nagu worst, turja peal oli kõige wähemalt pool jalga werist konti näha. Kael oli kui kure kael, kelle otsas suur pea nagu telliskiwi peeru pilpa otsas ripnes.

„Mis elukas see on? Kus meie hobune on?" küsis sepp poja käest.

„Meie hobune oli ka siin!" hulus poeg, ja näitas hobuse ja inimese jälgede peale, mis metsa ja sealt maantee poole läksiwad.

„Siit ei saa enam paari pastlitki! Miks sina Pärgel, see ja teine oma kammitsad ärawõtsid?" kisendas Toomas suures wihas, „nüid on hobune läinud!"

Luupainaja.

Wanal ajal, siis kui „Wanasarwik„ weel „poisike" ja w'a „Wõsawillem" hobuse kõrgused oliwad, juhtunud ühel noorel peremehel imelik, kena ja armas tükk. — Mõni aeg peale seda kui Saksad risti usku meie kalli Eesti maale tõiwad ja juba pühad kojad alustatud oliwad, tahan all pool seda peremehe „Luupainaja" juhtumist awaldada.

Peremehe nimi oli Hans, — Kabala metsa lähedalt, kus enne „põrgu wäraw" wõi „uks" olnud. — Tema oli muidu tubli peremees, aga „poisimees." Nagu mõnel Loo-